Helena Petrovna Blavatsky
VOCEA TĂCERII

Helena Petrovna Blavatsky (HPB) (1831, Ekaterinoslav – 1891, Londra), teozof rus. Este fondatoarea, în 1875, a Societăţii Teosofice. Născută Hahn, în noaptea dintre 11 şi 12 august 1831, la Ekaterinoslav, Ucraina „era descendentă a unor cruciaţi, tatăl său coborând din ramura Conţilor de Hahn Mecklenburg, iar mama fiind fiica Consilierului Regal Andrey Fadeieff şi a Prinţesei Helena Dolgorouky, aceasta la rândul ei descendentă a primului conducător al Rusiei, Ducele Rurik.

În 1849 s-a căsătorit cu NV Blavatsky, şi la scurt timp după aceea au început, mai mult de 20 de ani, de călătorii extinse, aducând-o în contact cu tradiţiile mistice din întreaga lume. Ea a murit la Londra la 08 mai 1891, după mulţi ani de boli cronice.

De origine rusă, cosmopolită, călătoreşte din America de Sud până în Japonia şi Indonezia, în Egipt, Grecia şi India, traducând din 16 limbi, inclusiv ebraică, sanscrită, latină şi greacă. Elena a venit în contact cu un număr mare de popoare şi culturi diferite.

Ea a avut o pasiune pentru tot felul de legende şi înţelepciunea tradiţională. Intenţia ei a fost de a reînvia vechile Şcoli de Mistere, a acelor centre din vremea lui Pitagora, Platon sau Plotin în care se învăţa că în om şi în natură există legi de o profunzime şi simplitate inimaginabile, care se pot cunoaşte şi care, prin studiul lor, duc la descoperirea identităţii reale, la intuirea adevărului. Doctrina secretă, este capodopera ei. În 1888 Doctrina Secretă a fost publicată şi, în acelaşi an a format secţiunea Esoterice a Societăţii Teozofice. La scurt

timp după aceea ea a scris-cheie la teosofie şi Voice of the Silence.

Operele ei fundamentale sunt „Doctrina Secretă” (carte monumentală conţinând o istorie universală a simbolurilor, filosofiilor şi credinţelor, a esoterismului şi a Marilor Adepţi şi Iniţiaţi), „Isis dezvăluită” (studiu consacrat depăşirii graniţelor aparente dintre ştiinţă şi religie), „Cheia teosofiei” (prezentare a ideilor teosofice fundamentale), „Glosarul teosofic” şi „Glasul liniştii” (traducere a unui vechi text iniţiatic tibetan).

Viaţa ei a fost dedicată în totalitate căutării izvoarelor comune ale înţelepciunii universale, într-o viziune de mare profunzime şi autenticitate.

În Occident ea a studiat Voodoo, şi civilizaţiile antice americane.

După ce a trecut prin spiritism, pe care îl consideră depăşit, ea a călătorit cu sau fără soţul ei.

Cartea Vocea Tăcerii – o mică bijuterie – reprezintă, prin conţinutul ei, un îndrumător lăuntric pentru toţi acei „puţini” care aspiră la o viaţă spirituală.

VOCEA TĂCERII

şi alte Fragmente Alese din Cartea Preceptelor de Aur

Dedicată celor ce vor să cunoască

PREFAŢĂ

Paginile următoare provin din *Cartea Preceptelor de Aur*, una din lucrările ce se pun în mâinile studioşilor mistici din Răsărit.

Este bine ştiut că în India metodele de dezvoltare psihică diferă după Guru (învăţători sau maeştri), nu numai fiindcă ei aparţin unor şcoli diferite ale filosofiei orientale, care sunt în număr de şase, ci pentru că fiecare Guru îşi are sistemul său propriu, pe care în general îl ţine foarte secret. Dincolo de Himalaya, metoda în şcolile esoterice nu diferă, în afară de cazul când Guru nu este decât un simplu Lama, abia cu ceva mai învăţat decât aceia pe care îi instruieşte.

Lucrarea face parte din aceeaşi serie din care au fost extrase stanţele *Cărţii lui Dzyan*, pe care se bazează *Doctrina Secretă*.

Până când un om nu a ajuns să persevereze serios în urmărirea cunoaşterii de sine, el nu va pleca niciodată o ureche binevoitoare la poveţele de o etică atât de înaltă.

Şi totuşi, asemenea etică umple volume întregi în literatura răsăriteană, în special în Upanishade.

„Omoară toată dorinţa de viaţă”, spune Krishna lui Arjuna.

Această dorinţă zace numai în corp, vehiculul eului întrupat şi nu în Eul care este „etern, indestructibil, care nici nu omoară, nici nu este omorât” (*Kathopanishad*). „Omoară senzaţia”, învaţă *Sutta Nipata*„Priveşte deopotrivă plăcerea şi durerea, câştigul şi pierderea, victoria şi înfrângerea”. Din nou: „Caută adăpost numai în cel etern” (ibid.). „Distruge simţul de separaţie”, repetă Krishna sub toate formele. „Mintea (Manas) care urmează simţurile hoinare face Sufletul (Buddhi) tot aşa de neajutorat ca şi corabia pe care vântul o târăşte pe ape” (*Bhagavad Gītā*, II. 67).

„Înţelepţii nu se întristează nici pentru cei vii, nici pentru cei morţi. Niciodată n-a fost ca Eu să nu fi existat, nici tu, nici aceşti cârmuitori ai oamenilor; niciunul din noi nu va înceta vreodată de a fi în viitor” (*Bhagavad Gītā*, 11.11, 12).

PARTEA-I-VOCEA TĂCERII

Aceste instrucţiuni sunt pentru cei ce ignoră pericolele facultăţilor inferioare, denumite Iddhi?

Acela care vrea să audă vocea Nadei1, Sunetul fără sunet, şi s-o înţeleagă, trebuie să înveţe natura Dharanei2.

O. Cuvântul pali Iddhi este echivalentul sanscritului Siddhi, adică facultăţi psihice, puterile paranormale ale omului. Există două feluri de Siddhi – un grup care cuprinde energiile inferioare, grosiere, psihice şi mentale, pe când celelalte cer cel mai înalt antrenament al puterilor spirituale. Spune Krishna în Shrâmud Bhagavat:

„Acela care este angajat în îndeplinirea sistemului Yoga, care şi-a supus simţurile şi care şi-a concentrat mintea în mine (Krishna), pe un atare yoghin toate Siddhis-urile stau gata să-l servească”.

1. Glasul fără sunet, sau „vocea tăcerii”. Literal ar trebui poate să se citească: „vocea în sunetul spiritual”, căci cuvântul Nada este echivalentul în sanscrită al termenului scris în limba Senzar.

2. Dharana este concentrarea intensă şi perfectă a minţii asupra vreunui obiect interior, însoţit de abstragerea completă de la tot ce aparţine universului extern, sau lumea simţurilor.

Devenit indiferent la obiectele percepţiei, elevul trebuie să caute Rajahul simţurilor, producătorul de gândire, cel care trezeşte iluzia.

Mintea este marele ucigător al Realului.

Discipolul să ucidă ucigătorul.

Când lui însuşi forma sa îi va părea nereală, aşa cum îi apar la deşteptare toate formele pe care le vede în vise; când va fi încetat să

audă multiplicitatea, el va putea discerne Unicul – sunetul interior care-l omoară pe cel exterior.

Atunci, şi numai atunci, va părăsi el regiunea lui Asat, cel fals, spre a ajunge la împărăţia lui Sat, cel adevărat.

Înainte ca Sufletul să poată vedea, el trebuie să fi obţinut armonia lăuntrică şi ochii carnali să fie făcuţi orbi la toată iluzia.

Înainte ca Sufletul să poată auzi, imaginea (Omul) trebuie să devină tot aşa de surdă la răcnete ca şi la şoapte, la strigătele elefanţilor mugitori ca şi la zumzetul argintiu al licuriciului de aur.

Înainte ca Sufletul să poată înţelege şi să-şi aducă aminte, el trebuie să fie intim unit cu Vorbitorul Tăcut, întocmai cum forma, după care e modelat lutul, este mai întâi unită cu mintea olarului.

Atunci Sufletul va auzi şi îşi va aduce aminte.

Şi atunci la urechea interioară va vorbi VOCEA TĂCERII

şi va spune:

Dacă Sufletul tău surâde pe când se îmbăiază în lumina de soare a vieţii tale; dacă Sufletul tău cântă în crisalida sa de carne şi materie; dacă Sufletul tău plânge înăuntrul castelului său de iluzie (Maha-Maya, marea iluzie, universul obiectiv); dacă Sufletul tău se zbate să rupă firul de argint care îl leagă de Maestru**1**; să ştii, O, discipole, Sufletul tău este încă un suflet al pământului.

Când, la tumultul lumii, Sufletul tău**i** în mugur îşi pleacă urechea; când, la glasul răcnitor al marii iluzii Sufletul tău răspunde; când, înspăimântat la vederea lacrimilor calde ale durerii, când, asurzit de ţipetele de restrişte, Sufletul tău se retrage întocmai ca broasca sfioasă în carapacea egoismului său, să ştii, O, discipole, că Sufletul tău este un paraclis nevrednic de Dumnezeul său tăcut.

1. „Marele Maestru” este termenul întrebuinţat de acelaşi (discipoli) pentru a indica Eul Superior. Este echivalentul lui Avalokileshvara şi acelaşi cu Adi-Buddha la ocultiştii budişti, Ātma la Brahmani şi Cristos la vechii gnostici.

2. Sufletul este întrebuinţat aici pentru Egoul uman sau Manas, care corespunde în diviziunea noastră septenară ocultă cu Sufletul uman, spre deosebire de Sufletele spiritual şi animal.

3. Maha-Maya, marea iluzie, universul obiectiv.

Când, devenind mai puternic, Sufletul tău alunecă afară din locul său sigur de retragere; şi scăpând din paraclisul ocrotitor, îşi desfăşoară firul de argint şi se avântă; când, zărindu-şi imaginea pe undele spaţiului murmură: „Aceasta sunt eu” – mărturiseşte, O, discipole, că Sufletul tău este prins în ţesătura amăgirii1.

Acest pământ, discipole, este sala durerii, unde sunt aşezate, de-a lungul cărării cumplitelor probaţiuni, capcane pentru a prinde Egoul tău în amăgirea numită „marea erezie” 2.

Acest pământ, O, discipole ignorant, nu este decât intrarea sinistră ducând la crepusculul ce precede valea adevăratei lumini – acea lumină pe care niciun vânt nu o poate stinge, acea lumină care arde fără fitil sau combustibil.

Spune marea Lege: „Ca să devii cunoscătorul întregului-Eu3, trebuie mai întâi să fii cunoscătorul Eului”. Pentru a ajunge la cunoaşterea acelui Eu, trebuie să abandonezi eul non-eului, fiinţa nefiinţei şi atunci vei putea să le odihneşti între aripile Marii Păsări. Da, dulce este odihna între aripile a ceea ce nu s-a născut, nici nu moare, ci este AUM4 răsunând mereu de-a lungul veacurilor eterne5.

Călăreşte Pasărea Vieţii, dacă vrei să cunoşti6.

Părăseşte-ţi viaţa, dacă vrei să trăieşti7.

Trei săli, O, pelerin obosit, duc la capătul trudelor. Trei săli, O, cuceritor al lui Mara, te vor aduce prin trei stări în cea de a patra9, şi, de acolo, în cele şapte lumi10, lumile odihnei eterne.

1. Sakkayaditthi. amăgirea personalităţii.

2. Attavada, erezia credinţei în Suflet sau, mai curând, în separaţia Sufletului sau Eului, de Eul unic, universal şi infinit.

3. Tattvajnani este cunoscătorul sau discriminatorul principiilor în natură şi în om; şi Atmajnani este cunoscătorul lui Ātma sau al Eului unic universal.

4. Kala Hamsa, pasărea sau lebăda. Spune Nadavindupanishad (Rig Veda): „Silaba A este considerată ca fiind aripa dreaptă a păsării Hamsa, U aripa sa stângă, M coada sa, iar Ardhamatra (jumătate de metru) se spune a fi capul său”.

5. Eternitatea pentru Orientali are cu totul altă semnificaţie decât pentru noi. Ea reprezintă în general cei 100 de ani sau vârsta lui Brahma, durata unei Maha-Kalpa sau o perioadă de 311.040.000.000.000 de ani.

6. Spune aceeaşi Nadavindu: „Un yoghin (ce contemplă astfel

asupra lui AUM) care călăreşte Hamsa nu este afectat deloc de influenţele karmice, nici de zecile de milioane de păcate”.

7. Părăseşte viaţa personalităţii fizice dacă vrei să trăieşti în Spirit.

8. Cele trei stări de conştiinţă, care sunt Jagral, vegherea; Svapna, visarea; şi Sushupli, starea de somn adânc. Aceste trei condiţii yoghinice conduc la cea de a patra.

9. Turâya, care înseamnă, dincolo de starea fără vis, starea mai presus de toate celelalte, o stare de înaltă conştiinţă spirituală.

10. Unii mistici orientali aşază cele şapte plane ale fiinţei, cele şapte Loka sau lumi spirituale, în corpul Kala Hamsei, lebăda ce se află în afara timpului şi spaţiului, ce se preface în timp în lebădă.

Dacă voieşti să ştii numele lor, atunci ascultă şi adu-ţi aminte.

Numele primei săli este Ignoranţa – Avidya. Este sala în care ai văzut lumina, în care trăieşti şi vei muri1.

Numele sălii a doua este Sala învăţăturii2, în ea Sufletul tău va găsi florile vieţii, dar sub fiecare floare se află un şarpe încolăcit.3

Numele celei de a treia săli este înţelepciunea, dincolo de care se întind apele neţărmurite ale Aksharei, fântâna indestructibilă a omniscienţei4.

Dacă vrei să străbaţi teafăr prima sală, nu îngădui minţii tale să ia focurile poftei lumeşti ce ard acolo, drept lumina de soare a vieţii.

Dacă vrei să străbaţi teafăr pe cea de a doua, nu te opri să inspiri mireasma florilor adormitoare. Dacă liber vrei să fii de lanţurile karmice, nu-ţi căuta Gurul în acele regiuni mayavice.

Cei înţelepţi nu zăbovesc în crângurile simţurilor.

Cei înţelepţi nu iau în seamă glasurile mieroase ale iluziei.

1. Lumea fenomenală a simţurilor sau, cu alte cuvinte, numai a conştiinţei terestre.

2. Sala învăţăturii probaţionale.

3. Regiunea astrală, lumea psihică a percepţiilor supersenzoriale şi a vedeniilor înşelătoare – lumea mediumurilor. Este marele „şarpe astral” al lui Éliphas Lévi. Nicio floare culeasă în acele regiuni n-a fost încă adusă pe pământ fără şarpele ei încolăcit în jurul tulpinii. Este lumea marii iluzii.

4. Regiunea deplinei conştiinţe spirituale, dincolo de care nu mai este primejdie pentru cel ce a atins-o.

Caută pe acela care trebuie să-ţi dea naştere1 în Sala

înţelepciunii, sala ce se întinde dincolo, unde toate umbrele sunt necunoscute şi unde lumina adevărului străluceşte de glorie nepieritoare.

1. Iniţiatul care conduce discipolul, prin cunoaşterea ce i-o împărtăşeşte, la naşterea sa spirituală sau cu alte cuvinte la a doua naştere a sa. este numit tatăl, Guru sau Maestru.

Ceea ce este necreat sălăşluieşte în tine, discipole, precum sălăşluieşte în acea sală. Dacă vrei să ajungi aici şi să le contopeşti pe amândouă, trebuie să te despoi de întunecatele tale veşminte de iluzie. Înăbuşă glasul cărnii, nu lăsa nicio imagine a simţurilor să se aşeze între lumina sa şi a ta, ca astfel cele două să se poată contopi în una. Şi după ce vei fi învăţat propria ta Ajnana (ignoranţa), fugi de Sala învăţăturii. Această sală este periculoasă în frumuseţea sa perfidă şi nu este necesară decât pentru probaţiunea ta. Ia seama, Lanu, ca nu cumva, orbit de strălucirea iluzorie, Sufletul tău să zăbovească şi să fie prins în lumina ei înşelătoare.

Această lumină străluceşte din giuvaierul marelui ademenitor (Mara). Ea vrăjeşte simţurile, orbeşte mintea, lăsându-l pe cel imprudent ca pe o epavă părăsită.

Mara în religiile exoterice este un demon, un Asura, dar în filosofia esoterică este personificarea ispitei ce se manifestă prin viciile oamenilor şi acest cuvânt tradus literal înseamnă „ceea ce omoară” sufletul. Este reprezentat ca un rege (al Mara-ilor) cu o coroana pe care străluceşte un giuvaier de asemenea strălucire încât orbeşte pe acei ce-l privesc. Această lucire corespunde fireşte fascinaţiei exercitate de viciu asupra anumitor firi.

Fluturele de noapte, atras spre flacăra orbitoare a lămpii tale nocturne, este ursit să piară în uleiul vâscos. Sufletul imprudent, care nu izbuteşte să înhaţe de piept demonul batjocoritor al iluziei, se va întoarce pe pământ ca sclav al lui Mara.

Priveşte oştile Sufletelor. Observă cum plutesc ele pe deasupra mării furtunoase a vieţii umane şi cum, istovite, însângerate, cu aripile frânte, cad unele după altele în talazurile umflate. Aruncate încoace şi încolo de vânturile furioase, gonite de vijelie, ele sunt târâte în vâltori şi dispar în cel dintâi mare vârtej.

Dacă prin Sala înţelepciunii vrei să ajungi în valea beatitudinii, discipole, închide-ţi bine simţurile împotriva marii şi cumplitei erezii a separaţiei, care te înstrăinează de rest.

Nu lăsa pe „ceresenăscutul” tău (principiul divin ceresc), scufundat în marea Mayei, să se rupă de Părintele universal (Sufletul), ci lasă puterea înfocată să se retragă în camera cea mai lăuntrică, camera inimii1 şi sălaşul Mamei lumii2.

1. Camera Interioară a inimii, numită în sanscrită Brahma-pura. „Puterea înfocată” este Kundalini.

2”. Puterea” şi „mama lumii” sunt nume date lui Kundalini – una din puterile mistice ale yoghinilor. Buddhi este considerat ca principiu activ în loc de pasiv (care în general este pasiv atunci când este considerat ca vehicul sau scrin al spiritului suprem, Ātma). Este o forţă electrospirituală, o putere creatoare care, odată trezită la acţiune, poate tot atât de uşor omorî pe cât poate crea.

Numai atunci vei putea deveni un „preumblător al cerului” 1, care merge pe vânturile de deasupra valurilor, al cărui pas nu atinge apele.

1. Kechara, „preumblător al cerului” sau „mergător”. După cum este explicat în al şaselea Adhyaya. despre acest rege al tratatelor mistice. Juaneshvari – corpul yoghinului devine ca format din vânt; ca „un nor din care au crescut mădulare”, după care – „el (yoghinul) zăreşte lucrurile de dincolo de mări şi de stele; aude limba Develor şi o înţelege, şi percepe ce se petrece chiar şi în mintea furnicii”.

Înainte de a-ţi pune piciorul pe treapta de sus a scării, scara sunetelor mistice, va trebui să auzi vocea Dumnezeului tău interior (Eul Superior) în şapte moduri.

Cel dintâi este asemenea vocii dulci a privighetorii cântând un cântec de despărţire soţului său.

Al doilea vine ca sunetul unui cimbal de argint al Dhyanilor, trezind stelele sclipitoare.

Următorul este ca tânguirea melodioasă a unui spiriduş al oceanului, închis în ghiocul său. Şi acesta este urmat de cântul vinei. (Vina este un instrument muzical indian cu coarde asemenea unei lăute.)

Al cincilea şuieră în urechea ta ca sunetul fluierului de bambus.

El se schimba apoi într-o suflare de trâmbiţă.

Cel din urmă vibrează asemenea bubuitului surd al unui nor de furtună.

Cel de al şaptelea înghite toate celelalte sunete. Ele mor şi atunci nu mai sunt auzite.

Când cele şase1 sunt ucise şi sunt aşternute la picioarele Maestrului, atunci elevul este afundat în Unul2, devine acel Unu şi trăieşte aici.

1. Cele șase principii; când personalitatea inferioară este distrusă şi individualitatea interioară este afundata şi pierdută în cel de al şaptelea, aspectul Ultim, Divin sau Spiritul.

2. Discipolul este unul cu Brahman sau Ātma.

Înainte de a intra pe acea cărare, trebuie să-ţi distrugi corpul lunar1, să-ţi cureţi corpul mental2 şi să-ţi faci inima curată.

1. Forma astrală produsă de principiul karmic, Kama Rupa, sau corpul dorinţei.

2. Manasa Rapa. Primul se referă la cui astral sau personal; al doilea! a individualitatea sau Egoul care se reîncarnează, a cărui conştiinţă pe planul nostru, sau Manasul inferior, trebuie să fie paralizată.

Apele pure ale vieţii eterne, clare şi cristaline, nu pot să se amestece cu puhoaiele nămoloase ale furtunii musonului.

Picătura de rouă cerească ce străluceşte la cea dintâi rază de soare a dimineţii în sânul lotusului, căzând pe pământ devine o bucată de lut; iată, perla este acum un strop de noroi.

Luptă cu gândurile tale necurate înainte ca ele să te copleşească. Poartă-te cu ele aşa cum ar face-o ele cu tine, căci dacă le cruţi şi ele prind rădăcină și cresc, să ştii bine, aceste gânduri te vor copleşi şi omorî. Ia seama, discipole, să nu îngădui nici măcar ca umbra lor să se apropie. Căci ea va creşte, va spori în mărime şi putere şi atunci acest aspect al întunericului va absorbi fiinţa ta înainte de a-ţi fi dat bine seama de prezenţa neagră a monstrului necurat.

1 Kundalini, puterea şarpe sau focul mistic; este numită puterea serpentină sau inelară din cauza manifestării sau progresului său în spirală în corpul ascetului care dezvoltă şi trezeşte această putere în el însuși. Este o putere electrică, înfocată, ocultă sau fohatică, marea forţă primitivă ce stă la baza întregii materii organice și anorganice.

Înainte ca puterea spirituală să poată face din tine un Dumnezeu, Lanu, trebuie să fi câştigat facultatea de a ucide după voie forma ta lunară.

Eul materiei şi Eul Spiritului nu se pot niciodată întâlni. Unul din ele trebuie să dispară; nu este loc pentru amândouă.

Înainte ca mintea Sufletului tău să poată înţelege, mugurul

personalităţii trebuie să fie zdrobit, viermele simţului distrus fără a-i permite o reînviere posibilă.

Nu poţi călători pe Cărare înainte de a fi devenit tu însuţi acea Cărare.

— Această Cărare este menţionată în toate operele mistice. După cum spune Krishna în Juaneshvari: „Când această cărare este zărită… fie că o porneşti către aurora răsăritului sau către camerele asfinţitului, fără mişcare, O, purtător al arcului, este călătoria pe acest drum. Pe această cărare, înspre orice loc ai merge, în acel loc, devii propriul tău eu”. „Tu eşti cărarea”, este spus Gurului Adept şi acesta, mai departe, spune discipolului său după iniţiere.

Lasă Sufletul tău să-şi aplece urechea la orice strigăt de durere, aşa cum lotusul îşi dezgoleşte inima spre a sorbi soarele de dimineaţă.

Nu lăsa soarele dogoritor să usuce o singură lacrimă de durere înainte de a o fi şters tu însuţi de la ochiul celui suferind.

Ci lasă orice lacrimă omenească fierbinte să picure pe inima ta şi să rămână aici; nici să n-o curaţi vreodată, până ce durerea care a pricinuit-o nu a fost înlăturată.

Aceste lacrimi, O, tu cu inima foarte milostivă, acestea sunt pâraiele ce udă câmpurile carităţii nemuritoare. Pe un asemenea tărâm creşte floarea de miazănoapte a lui Buddha, mai greu de găsit, mai rar de văzut decât este floarea arborelui Vogay. Este sămânţa eliberării de renaştere. Ea izolează Arhatul şi de luptă şi de pofta lumească, ea îl duce prin câmpurile fiinţei la pacea şi beatitudinea cunoscute numai în ţara tăcerii şi a nefiinţei.

Omoară dorinţa; dar, dacă o omori, bagă de seamă ca nu cumva din morţi să se ridice iarăşi.

Omoară iubirea de viaţă; dar, dacă ucizi Tanha, aceasta să nu fie din setea de viaţă eternă, ci spre a înlocui trecătorul prin înveci-durabilul.

Tanha este voinţa de a trăi, frica de moarte şi iubirea de viaţa, acea forţă sau energie ce cauzează renaşterea.

Nu dori nimic. Nu te înfuria împotriva Karmei, nici împotriva legilor de nestrămutat ale naturii. Luptă numai contra personalului, tranzitorului, evanescentului şi pieritorului.

Ajută natura şi lucrează cu ea; iar natura te va privi ca pe unul din creatorii săi şi îţi va da ascultare.

Şi ea va deschide larg înaintea ta portalurile camerelor sale

secrete, va lăsa dezgolite, dinaintea privirii tale, comorile ascunse chiar în adâncurile sânului său pur şi virgin. Neîntinată de mina materiei, ea îşi arată comorile numai ochiului Spiritului – ochiul care nu se închide niciodată, ochiul pentru care nu există văl în toate regnurile sale.

Atunci chiar ea îţi va arăta mijloacele şi calea, prima poartă şi a doua, a treia, până la a şaptea chiar. Şi apoi, ţinta; dincolo de care se întind, scăldate în lumina de soare a Spiritului, glorii negrăite, nevăzute de nimeni, în afară de ochiul Sufletului.

Nu este decât un singur drum ce duce la Cărare; numai la capătul său poate fi auzită Vocea Tăcerii. Scara pe care o suie candidatul este formată din trepte de suferinţă şi durere; acestea pot fi făcute să tacă numai prin vocea virtuţii. Vai deci ţie, discipole, dacă mai există un singur viciu pe care să nu-l fi lăsat în urmă; căci atunci scara va ceda şi te va răsturna; piciorul său se odihneşte în noroiul adânc al păcatelor şi greşelilor tale şi înainte de a putea încerca să străbaţi acest larg abis al materiei trebuie să-ţi speli picioarele în apele renunţării, ia seama că nu cumva să pui un picior încă întinat pe treapta cea mai de jos a scării. Vai aceluia care îndrăzneşte să pângărească o singură treaptă cu picioarele pline de noroi. Nămolul murdar şi vâscos se va usca, va deveni tenace, apoi îi va lipi picioarele pe loc; şi, asemenea unei păsări prinse în cleiul păsărarului viclean, el va fi oprit să progreseze mai departe. Viciile sale vor lua formă şi îl vor trage în jos. Păcatele sale îşi vor ridica glasurile, ca râsul şi suspinul şacalului după ce asfinţeşte soarele; gândurile sale vor deveni o armată şi-l vor târî ca pe un sclav captiv.

Omoară-ţi dorinţele, Lanu, fă viciile tale neputincioase, înainte de a face primul pas în călătoria solemnă.

Sugrumă-ţi păcatele şi fă-le mute pentru totdeauna, înainte de a ridica un picior spre a urca scara.

Fă să tacă gândurile tale şi fixează-ţi toată atenţia asupra Maestrului tău, pe care nu-l vezi încă, dar pe care îl presimţi.

Contopeşte-ţi simţurile într-un singur simţ, de vrei să fii în siguranţă împotriva vrăjmaşului. Prin acest singur simţ care stă ascuns în cavitatea creierului tău, cărarea prăpăstioasă ce duce la Maestrul tău va putea fi descoperită dinaintea ochilor vagi ai sufletului tău.

Lungă şi obositoare este calea dinaintea ta, O, discipole. Un singur gând, asupra trecutului pe care l-ai lăsat în urmă, te va trage în jos şi atunci va trebui să începi urcuşul din nou.

Omoară în tine însuţi toată amintirea experienţelor trecute. Nu privi înapoi, ori eşti pierdut.

Să nu crezi că pofta lumească poate fi vreodată nimicită dacă este satisfăcută sau saturată, pentru că aceasta este o mârşăvie inspirată de Mara. Hrănindu-l, viciul se întinde şi devine puternic, aidoma viermelui care se îngraşă din inima florii.

Trandafirul trebuie să redevină mugurul născut din tulpina mamă, înainte ca parazitul să fi ros până la inima sa şi să-i fi supt seva vieţii.

Pomul de aur îşi produce mugurii-giuvaiere înainte ca trunchiul său să fie veştejit de furtună.

Elevul trebuie să recâştige starea de copil pe care a pierdut-o înainte ca primul sunet să-i poată izbi urechea.

Lumina care vine de la Maestrul unic, lumina de aur, nepieritoare, unică, a Spiritului, îşi aruncă chiar de la început undele strălucitoare asupra discipolului. Razele sale străpung norii groşi şi negri ai materiei.

Când ici, când dincolo, aceste raze o luminează, precum scânteile soarelui luminează pământul prin frunzişul des al junglei. Dar, O discipole, până ce carnea nu va fi pasivă, capul rece, Sufletul tot atât de ferm şi pur ca diamantul sclipitor, strălucirea nu va atinge camera (vezi nota 1 pag. 21.), lumina sa solară nu va încălzi inima, nici sunetele subtile ale înălţimilor akashice nu vor atinge urechea, oricât de atentă ar fi ea, în stadiul iniţial.

Sunetele mistice, sau melodia auzită de ascet la începutul ciclului său de meditaţie, sunt numite de către yoghini Anahatashabda

Anahata este cea de a patra chakră.

De nu auzi, nu poţi vedea.

De nu vezi, nu poţi auzi.

A auzi şi a vedea, acesta este al doilea stadiu.

Când discipolul vede şi aude, şi când miroase şi gustă, chiar cu ochii închişi, urechile înfundate, cu gura şi nările astupate; când cele patru simţuri se contopesc şi sunt gata să treacă în cel de-al cincilea, acela al pipăitului interior – atunci el a trecut în cel de al patrulea stadiu. Şi în al cincilea, O, ucigător al gândurilor tale, toate acestea trebuie iarăşi să fie omorâte dincolo de orice reanimare posibilă.

Aceasta înseamnă că în al şaselea stadiu de dezvoltare, care în sistemul ocult este Dharana, fiecare simţ luat ca facultate individuală

trebuie să fie depăşit, omorât (sau paralizat) pe acest plan, procedând astfel fiinţa umană trece şi se afundă în al şaptelea simţ, cel mai spiritual.

Retrage-ţi mintea de la toate obiectele externe, de la toate priveliştile externe. Reţine-ţi imaginile interne, ca nu cumva pe lumina Sufletului tău ele să arunce o umbră întunecată.

Tu eşti acum în Dharana, al şaselea stadiu.

Când vei fi trecut în cel de al şaptelea, O, fericitule, nu vei mai percepe Treiul sacru, căci tu însuţi vei fi devenit acel Trei. Tu însuţi şi mintea, ca gemenii pe o linie, steaua care este ţinta ta arde deasupra capului. Cei Trei, care sălăşluiesc în gloria şi în beatitudinea inefabilă, acum şi-au pierdut numele lor în lumea Mayei. Au devenit o singură stea, focul care arde dar nu pârjoleşte, acel foc care este Upadhi al flăcării.

Şi acesta este, O, Yoghin al succesului, ceea ce oamenii numesc Dhyāna, adevăratul precursor al lui Samādhi.

Şi acum eul tău este pierdut în Eu, tu însuţi în Tu însuţi, afundat în acel Eu etern din care mai întâi ai radiat.

Unde este individualitatea ta, Lanu, unde este însuşi Lanu? Este scânteia pierdută în foc, stropul în ocean, raza totdeauna prezentă devenită Radierea totală şi eternă.

Dhyāna (meditaţia profundă) este ultimul stadiu înaintea celui final pe acest pământ, doar dacă cineva nu devine un Mahatma deplin. După cum s-a mai spus, în această stare Raja Yoghinut este încă spiritual conştient de sine şi de acţiunile principiilor sale superioare. Un pas mai mult şi el va fi pe planul ce se află dincolo de al şaptelea, al patrulea, după unele şcoli. Acesta, după practica Pratyaharei – un antrenament preliminar efectuat în scopul de a-şi controla mintea şi gândurile sale – număra Dharana, Dhyāna şi Samādhi şi cuprinde pe cele trei sub numele generic de Samyama.

Samādhi este starea în care ascetul pierde conştiinţa oricărei individualităţi, inclusiv pe a sa proprie. El devine Totul.

Şi acum, Lanu, tu eşti făcătorul şi martorul, cel care radiază şi radiaţia, lumina în sunet şi sunetul în lumină.

Ai luat cunoştinţă de cele cinci piedici, O, binecuvântatule. Eşti cuceritorul lor, maestrul celei de a şasea, izbăvitorul celor patru moduri ale adevărului. Lumina ce cade asupra lor străluceşte din tine însuţi, O, tu care erai discipol, dar eşti învăţător acum.

Şi despre aceste moduri ale adevărului:

Nu ai trecut tu prin cunoaşterea întregii mizerii – adevărul dintâi?

Nu ai învins tu pe regele Marailor la Tu, portalul adunării – adevărul al doilea?

Nu ai distrus tu păcatul la a treia poartă şi atins adevărul al treilea?

Nu ai intrat tu pe Tău, cărarea ce duce la cunoaştere – al patrulea adevăr.

Aceasta este a patra dintre cele cinci cărări ale renaşterii care conduc şi aruncă toate fiinţele umane în stări perpetue de durere şi bucurie. Aceste cărări nu sunt decât subdiviziuni ale cărării unice, cărarea urmată de Karma.

Cele patru moduri ale adevărului sunt, în budismul din Nord: Ku, suferinţa sau mizeria; Tu, adunarea ispitelor; Mu, distrugerea lor, şi Tău, Cărarea. Cele „cinci piedici” sunt cunoaşterea mizeriei, adevărul asupra slăbiciunii umane, restricţiile opresive şi necesitatea absolută a separării de toate legăturile pasiunii şi chiar ale dorinţelor. „Cărarea mântuirii” este cea din urmă. La portalul adunării, regele Mara-ilor. Mana Mara, stă încercând să orbească pe candidat prin strălucirea giuvaierului său.

Şi acum, odihneşte sub arborele Bodhi, care este perfecţiunea întregii cunoaşteri, căci, să ştii, eşti maestrul lui Samādhi – starea viziunii fără de greşeală.

Priveşte! Ai devenit lumina, ai devenit sunetul, eşti Maestrul tău şi Dumnezeul tău. Eşti însuţi obiectul căutării tale: vocea necurmată, care răsună de-a lungul eternităţilor, lipsită de schimbare, de păcat lipsită, cele şapte sunete sunt unul, AUM TATSAT.

PARTEA A II-a

CELE DOUĂ CĂRĂRI

Şi acum, O, învăţător al compasiunii, arată calea şi altor oameni. Priveşte la toţi acei care, bătând pentru admitere, aşteaptă în ignoranţă şi întuneric să vadă larg deschisă poarta dulcei Legi!

Vocea candidaţilor:

Ne vei arăta, Maestru al propriei tale mile, doctrina inimii? Vei refuza să-ţi conduci servitorii pe Cărarea eliberării?

Grăieşte învăţătorul:

Cărările sunt două; marile perfecţiuni trei; şase sunt virtuţile ce

transformă corpul în pomul cunoaşterii.

Cine se va apropia de ele?

Cine va intra cel dintâi pe ele?

Cine va auzi cel dintâi doctrina celor două cărări în una, adevărul dezvăluit despre Inima Secretă? Legea care învaţă înţelepciunea, evitând învăţătura, dezvăluie o poveste de durere.

Vai, vai, de toţi oamenii ar atinge Alaya, ar fi una cu marele Suflet şi posedându-l astfel, Alaya le-ar fi atât de puţin de folos!

Priveşte cum, asemenea lunii reflectate în undele liniştite, Alaya este reflectat atât de cel mic cât şi de cel mare, este oglindit în cei mai mărunţi atomi, însă nu izbuteşte să atingă inima tuturor. Ce păcat ca atât de puţini oameni pot să profite de acest dar, de nepreţuita binefacere de a învăţa adevărul, de percepţia dreaptă a lucrurilor existente, de cunoaşterea non-existentului!

Zice elevul:

O, învăţătorule, ce trebuie să fac ca să ajung ia înţelepciune? O, înţeleptule, ce să fac ca să câştig perfecţiunea?

Caută cărările. Dar, O, Lanu, să fii cu inima curată înainte de a porni în călătoria ta. Înainte de a face cel dintâi pas al tău, învaţă să discerni realul de fals, veşnic-trecătorul de veşnic-durabilul. Învaţă, mai presus de toate, să separi învăţătura capului de înţelepciunea-Sufletului, doctrina „ochiului” de cea a „inimii”.

Da, ignoranţa este ca un vas închis şi fără aer; Sufletul – o pasăre zăvorâtă înăuntru. Ea nu ciripeşte şi nu poate să mişte nici măcar o pană; pasărea cântătoare rămâne mută şi amorţită şi moare de istovire.

Dar, chiar şi ignoranţa este mai bună decât învăţătura capului fără înţelepciunea Sufletului, spre a o lumina şi călăuzi.

Seminţele înţelepciunii nu pot încolţi şi creşte în spaţiu] lipsit de aer. Pentru a trăi şi a recolta experienţa, mintea are nevoie de lărgime şi adâncime cât şi de vârfuri spre a o atrage către Sufletul-Diamant (titlu dat supremului Buddha).

Nu căuta acele vârfuri în împărăţia Mayei; ci planează pe deasupra iluziilor, caută eternul şi neschimbătorul Sat, neîncrezându-te în sugestiile false ale închipuirii.

Sat, unica realitate şi adevăr, eternă şi absolută, tot restul fiind iluzie.

Căci mintea este ca o oglindă; adună praf în timp ce reflectă.

Este nevoie de adierile blânde ale înţelepciunii Sufletului pentru a spulbera praful iluziilor noastre. Caută, O, începătorule, de-ţi contopeşte mintea şi Sufletul.

Fereşte-te de ignorantă şi de asemenea de iluzie, întoarce-ţi faţa de la decepţiile lumii; nu te încrede în simţurile tale; ele sunt false. Dar caută în corpul tău – paraclisul senzaţiilor tale – în impersonal, Omul Etern; şi, aflându-l, priveşte înăuntru; tu eşti Buddha (iluminat).

Fereşte-te de laudă, O, devotule: lauda duce la amăgirea de sine. Corpul tău nu este Eul, Eul tău este în sine fără corp şi nici lauda, nici ocara nu-l afectează.

Mulţumirea de sine, O, discipole, este aidoma unui turn înalt, pe care s-a urcat un smintit semeţ. Aici el stă în solitudine trufaşă şi nezărit de nimeni, decât de sine însuşi.

Învăţătura falsă este respinsă de cel înţelept şi risipită vânturilor de Buna Lege. Roata ei se învârteşte pentru toţi, pentru cel umil şi cel trufaş. Doctrina ochiului este pentru gloată; doctrina inimii este pentru cei aleşi. Cei dintâi repetă cu mândrie: „Priviţi, eu ştiu"; cei din urmă, aceia care au agonisit cu umilinţă, mărturisesc încet: „Aşa am auzit".

„Marea Sită" este numele doctrinei inimii, O, discipole.

Roata Bunei Legi se mişcă repede. Ea scoate pleava fără valoare din grăuntele de aur, tărâţa din făină. Mâna Karmei călăuzeşte roata; rotaţiile marchează bătăile inimii karmice.

Adevărata cunoaştere este făina, falsa învăţătură este tărâţa. Dacă voieşti să mănânci pâinea înţelepciunii, trebuie să frămânţi făina ta cu apele clare ale Amintei (Nemurirea). Dar, dacă frămânţi tărâţele cu roua Mayei, nu poţi crea decât hrană pentru negrele turturele ale morţii, pentru păsările naşterii, gârbovirii şi durerii. Dacă ţi se spune că, pentru a deveni Arhan, trebuie să încetezi să iubeşti toate fiinţele – spune-le că mint.

Dacă ţi se spune că, pentru a câştiga eliberarea, trebuie să-ţi urăşti mama şi să-ţi întorci faţa de la fiul tău; să tăgăduieşti pe tatăl tău şi să nu-l numeşti cap de familie; să renunţi la toată îndurarea pentru om şi dobitoc – spune-le că limba lor este falsă.

— Aşa învaţă Tirthikaşii (Brahmanii asceţi, vizitând altarele sfinte, în special locuri de îmbăiere sacre.), necredincioşii. Dacă te învaţă că păcatul se naşte din acţiune şi beatitudinea din inacţiunea absolută, atunci spune-le că se înşală. Non-permanenţa acţiunii umane,

eliberarea minţii de sclavie, prin încetarea păcatului şi greşelilor, nu sunt pentru Ego-urile Deva (Egourile care se reîncarnează). Aşa zice doctrina inimii.

Dharma ochiului este întruparea externului şi non-existentului.

Dharma inimii este întruparea lui Boddhi (Înţelepciunea adevărată, divină), permanentul şi eternul. Lampa arde strălucitor când fitilul şi uleiul sunt curate. Pentru a le face curate se cere un curaţilor. Flacăra nu simte procesul curăţirii. „Ramurile unui copac sunt clătinate de vânt; trunchiul rămâne nemişcat”.

Şi acţiunea şi inacţiunea îşi pot afla loc în tine; corpul tău agitai, mintea ta liniştită, Sufletul tău tot atât de limpede ca un iezer de munte.

Vrei să devii un Yoghin al cercului timpului? Atunci, O, Lanu:

Să nu crezi că stând în păduri întunecoase, în retragere semeaţă şi aparte de oameni; să nu crezi că viaţa cu rădăcini şi plante, că setea potolită cu zăpada de pe marele Lanţ – să nu crezi, O, devotule, că aceasta te va duce la ţinta eliberării finale.

Nu gândi că zdrobindu-ţi oasele, că sfâşiindu-ţi carnea şi muşchii, te uneşti cu Eul tău tăcut (Eul Superior, al şaptelea principiu). Nu gândi că atunci când păcatele formei tale grosiere sunt cucerite, O, victimă a umbrelor (corpurile fizice) tale, datoria ta este împlinită faţă de natură şi faţă de om.

Cei binecuvântaţi dispreţuiau să facă astfel. Leul Legii, Domnul Milei, percepând adevărata cauză a durerii umane, părăsi de îndată dulcea, dar egoista odihnă a pustietăţii liniştite. Din Aranyaka deveni învăţătorul neamului omenesc. După ce Julai a intrat în Nirvāṇa, el predică pe munte şi la şes şi ţinu discursuri în oraşe, către Deve, oameni şi Zei.

Aranyaka este un heremit care se retrage în junglă şi trăieşte într-o pădure, spre a deveni yoghin.

Julai este denumirea chineză pentru Tathagata, titlu atribuit fiecărui Buddha.

Seamănă acte binevoitoare şi vei culege rodul lor. Inacţiunea într-o faptă de milă devine acţiune într-un păcat de moarte.

Aşa zice înţeleptul:

Te vei abţine de la acţiune? Nu astfel îşi va câştiga Sufletul tău libertatea. Pentru a ajunge la Nirvāṇa trebuie să se ajungă la cunoaşterea de Sine şi cunoaşterea de Sine este a faptelor iubitoare

copil.

Să ai răbdare, candidatule, ca unul care nu se teme de nereuşită, care nu curtează succesul. Fixează privirea Sufletului tău pe steaua a cărei rază eşti, steaua înflăcărată ce străluceşte în adâncurile fără de lumină ale fiinţei-dintotdeauna, în câmpurile fără de margini ale necunoscutului.

Să ai perseverenţă ca unul care pururea dăinuieşte. Umbrele tale trăiesc şi pier; ceea ce este în tine va trăi în veci, ceea ce în tine cunoaşte (căci este cunoaştere) nu este din viaţa aceasta care fuge: este Omul care a fost, care este şi va fi, pentru care ceasul nu va bate niciodată.

Dacă vrei să recoltezi dulcea pace şi odihnă, discipole, seamănă cu seminţele meritului câmpurile secerişurilor viitoare. Acceptă durerile naşterii.

Te dă din lumina soarelui în umbră, pentru a face mai mult loc altora. Lacrimile care udă solul uscat al chinului şi durerii fac să crească florile şi fructele recompensei karmice. Din cuptorul vieţii omului şi din fumul său negru, flăcările înaripate se înalţă, flăcări purificate, care, avântându-se sub ochiul karmic, ţes în cele din urmă pânza slăvită a celor trei veşminte ale Cărării.

Aceste veşminte sunt: Nirmāṇakāya, Sambhogakāya şi Dharmakāya, robă sublimă.

Roba Shangna, este adevărat, poate obţine lumina eternă. Roba Shangna singură dăruie Nirvāṇa distrugerii; ea opreşte renaşterea, dar, O, Lanu, ea omoară de asemenea, compasiunea. Desăvârşiţii Buddha, care îmbracă gloria Dharmakayei, nu mai pot ajuta la mântuirea omului. Vai! Fi-vor Eurile sacrificate eului, fi-va neamul omenesc sacrificat binelui unităţilor?

Să ştii. O, începătorule, aceasta este cărarea deschisă, calea către fericirea egoistă, ocolită de Bodhisattvaşii Inimii Secrete, acei Buddha ai Compasiunii.

A trăi spre binele omenirii este întâiul pas. A practica cele şase virtuţi glorioase este al doilea.

A îmbrăca roba umilă a Nirmāṇakāyei este a renunţa la beatitudinea eternă pentru sine, spre a ajuta la mântuirea omului. A ajunge la beatitudinea Nirvāṇei, dar a renunţa la ea, este pasul suprem, ultimul pas – cel mai înalt pe cărarea renunţării.

A practica cărarea Paramita înseamnă a deveni yoghin cu scopul

de a deveni ascet.

Să ştii, O, discipole, aceasta este cărarea secretă, aleasă de acei Buddha ai perfecţiunii, care au sacrificat Eul, eurilor mai slabe.

Totuşi, dacă doctrina inimii este cu aripile prea sus pentru tine, dacă ai nevoie să te ajuţi pe tine însuţi şi te temi să oferi ajutorul altora – atunci tu, cu inima timidă, fii prevenit din timp: rămâi mulţumit cu doctrina – ochiul Legii. Speră încă. Căci dacă astăzi Cărarea secretă este inaccesibilă, ea va fi la îndemna ta mâine (următoarea renaştere sau reîncarnare). Află că niciun efort, nici cel mai mic – fie în direcţia bună sau rea – nu poate pieri din lumea cauzelor. Chiar fumul risipit nu rămâne fără urme”. Un cuvânt aspru rostit în vieţile trecute nu este distrus, ci revine întotdeauna”. Copăcelul de piper nu va da naştere la trandafiri, nici suava stea argintie a iasomiei nu se va preschimba în spini şi ciulini.

Îţi poţi crea astăzi şansele pentru ziua ta de mâine. În marea călătorie (ciclul complet al existentelor dintr-un rond), cauzele semănate în fiecare ceas îşi poartă fiecare recolta sa de efecte, căci justiţia rigidă cârmuieşte lumea. Cu puternica irumpere de acţiune ce niciodată nu se înşală, ea aduce muritorilor vieţi de fericire sau de jale, progenitura karmică a tuturor gândurilor şi faptelor noastre anterioare.

Ia deci atât cât meritul are în păstrare pentru tine, O, tu cu inimă răbdătoare. Ţine-ţi curajul şi rămâi mulţumit cu soarta. Aşa este Karma ta, Karma ciclului naşterilor tale, destinul acelora care, în chinul şi durerea lor, sunt născuţi odată cu tine, se bucură şi plâng din viaţă în viaţă, înlănţuiţi de acţiunile tale precedente.

Acţionează pentru ei azi şi ei vor acţiona pentru tine mâine.

Din mugurul renunţării de sine iese fructul dulce al eliberării finale.

Ursit să piară este cel care din frica de Mara se abţine de a ajuta omul, ca nu cumva să acţioneze pentru sine. Pelerinul care ar voi să-şi răcorească mădularele obosite în apele curgătoare, dar care nu cutează să se afunde de groaza curentului, riscă să sucombe de căldură. Inacţiunea bazată pe frica egoistă nu poate da decât fruct rău.

Devotul egoist trăieşte fără rost. Omul care nu-şi duce până la capăt lucrarea prescrisă în viaţă a trăit în zadar.

Urmează roata vieţii; urmează roata datoriei către neam şi familie, către prieten şi duşman şi închide-ţi mintea la plăceri ca şi la

durere. Iroseşte legea retribuţiei karmice. Câştigă Siddhis pentru viitoarea ta naştere.

Dacă soare nu poţi fi, atunci fii umila planetă. Da, dacă eşti împiedicat să radiezi ca soarele de amiază pe muntele acoperit de zăpadă al purităţii eterne, alege atunci, O neofitule, o cale mai umilă.

Arată calea – chiar nedesluşit şi pierdut în gloată – precum face steaua de seară acelora care îşi urmează cărarea pe întuneric.

Priveşte pe Migmar, cum prin vălurile sale cărămizii, ochiul său colindă peste Pământul adormit. Priveşte aura înfocată a mâinii lui Lhagpa întinsă cu dragoste ocrotitoare deasupra capului asceţilor săi. Amândoi sunt acum slujitorii lui Nyima, lăsaţi în absenţa sa veghetori tăcuţi în noapte. Totuşi, amândoi, în Kalpele trecute, au fost Nyimaşi strălucitori şi vor putea în zilele viitoare deveni iarăşi doi sori. Aşa sunt căderile şi ridicările legii karmice în natură.

Fii, O, Lanu, asemenea lor. Dă lumină şi confort pelerinului truditor şi caută pe cel care ştie şi mai puţin decât tine, care în dezolarea sa nenorocită şade flămânzind după pâinea înţelepciunii şi după pâinea care hrăneşte umbra, fără învăţător, speranţă sau consolare şi fă-l să audă Legea.

Spune-i, O, candidatule, că cel care face din orgoliu şi amor propriu sclavele devoţiunii; că cel care, alipindu-se de existenţă, îşi pune totuşi răbdarea şi supunerea la Lege, ca o floare suavă la picioarele lui Shakya-Thub-pa (Buddha), devine un Srotapatti în această naştere. Siddhis-urile perfecţiunii se pot arăta îndepărtate, tare îndepărtate; dar primul pas este făcut, în curent el a intrat şi poate câştiga vederea vulturului de munte, auzul ciutei timide.

1 Srotapatti sau „cel care intră în curentul" Nirvāṇei, în afară de cazul când atinge ţinta datorită unor raţiuni excepţionale, poate rar obţine Nirvāṇa într-o singură naştere. Se spune, de obicei, că un cela începe efortul ascensional într-o viaţă şi-l termină, sau îşi atinge ţinta, numai într-a şaptea naştere.

Spune-i, O, aspirantule, că adevărata devoţiune poate să-i aducă înapoi cunoaşterea, acea cunoaştere ce era a lui în naşterile anterioare. Vederea-deva şi auzul-deva nu se obţin într-o singură şi scurtă naştere.

Fii umil, de vrei să ajungi la înţelepciune: fii încă şi mai umil, când ai stăpânit-o.

Fii ca oceanul care primeşte toate râurile şi fluviile. Calmul puternic al oceanului rămâne neclintit; el nu le simte.

Reprimă prin eul tău divin eul tău inferior. Reprimă prin cel etern pe cel divin.

Da, mare e cel ce este ucigătorul dorinţei: încă şi mai mare e acela în care Eul divin a ucis până şi cunoaşterea însăşi a dorinţei.

Păzeşte pe cel inferior ca nu cumva să pângărească pe cel superior.

Calea spre libertatea finală este înăuntrul Eului tău. Calea aceea începe şi sfârşeşte în afara eului (inferior).

Nelăudată de oameni şi umilă este mama tuturor râurilor în văzul trufaş al Tirthikaşului; goală, în ochii nebunilor, este forma umană, deşi plină de apele dulci ale Amintei. Cu toate acestea, locul de naştere al râurilor sacre este ţara sacră, iar cel ce are înţelepciunea este onorat de către toţi oamenii.

Arhaniişi înţelepţii cu viziunea nemărginită sunt rari precum este floarea pomului Udambara. Arhanii se nasc în ceasul miezului de noapte, împreună cu planta sacră cu nouă şi şapte tulpini, floarea sfântă ce se deschide şi înfloreşte în întuneric, din rouă pură şi pe stratul îngheţat al înălţimilor acoperite de zăpadă, înălţimi ce nu sunt călcate de picior păcătos.

Niciun Arhan, O, Lanu, nu devine un Arhan în acea naştere când, pentru prima dată, Sufletul începe să dorească cu ardoare eliberarea finală. Totuşi, O, tu care eşti nerăbdător, niciunui războinic ce se oferă voluntar să lupte în bătălia crâncenă dintre cei vii şi cei morţi, niciunui recrut nu i se poate refuza vreodată dreptul de a intra pe cărarea ce duce către câmpul bătăliei.

Căci el trebuie să triumfe ori să cadă.

Da, dacă învinge, Nirvāṇa va fi a lui. Înainte de a-şi azvârli umbra, învelişul său mortal, acea cauză fecundă de chin şi durere nelimitată, în el oamenii vor onora un Buddha mare şi sfânt.

Iar de cade, chiar şi atunci nu va cădea în zadar; inamicii pe care el i-a ucis în ultima bătălie nu se vor mai întoarce la viaţă în următoarea lui naştere.

Ci dacă vrei să atingi Nirvāṇa, sau să lepezi premiul, nu lăsa ca fructul acţiunii şi inacţiunii să fie motivul tău, O, tu cu inima neînfricată.

Să ştii că Bodhisattva, care schimbă eliberarea pe renunţare spre a îmbrăca mizeriile vieţii secrete (este viaţa ca Nirmāṇakāya), este numit de trei ori onorat, O, tu candidat la durere de-a lungul

ciclurilor.

Cărarea este una, discipole, totuşi, la sfârşit, ea este dublă. Stadiile sale sunt marcate prin patru şi şapte portaluri. La un capăt beatitudinea imediată şi la celălalt beatitudinea amânată. Amândouă sunt răsplată a meritului: alegerea este a ta.

Una devine cele două, cea deschisă şi cea secretă (cea descrisă la Iniţiere). Cea dintâi duce la ţintă, cea de a doua la jertfirea de sine.

Când permanentului îi este sacrificat nestatornicul, premiul este al tău; picătura se reîntoarce de unde a venit. Cărarea deschisă duce la schimbarea cea fără schimbare – Nirvāṇa, starea glorioasă a absolutului, beatitudinea mai presus de gândirea omenească.

Astfel, Cărarea cea dintâi este eliberarea.

Dar Cărarea cea de a doua este renunţarea şi prin urmare numită Cărarea durerii.

Cărarea secretă duce Arhanul la durerea mentală de negrăit; durerea pentru morţii vii şi îndurare neputincioasă pentru oamenii suferinţei karmice;

fructul Karmei pe care înţelepţii nu se încumetă să-l aline. Oamenii care ignoră adevărurile esoterice şi înţelepciunea sunt numiţi morţii vii.

Căci este scris: „Învaţă să le fereşti de toate cauzele; unduirea efectului, ca marele talaz al mareei, o vei lăsa să-şi urmeze cursul”.

Calea deschisă, nu înainte ca tu să fi atins ţinta, te va mâna să lepezi corpul bodhisattvic şi te va face să intri în starea de trei ori glorioasă a Dharmakayei, care este uitarea pentru totdeauna a lumii şi a oamenilor.

Calea secretă duce de asemenea la beatitudinea Paranirvanică – dar şi la încheierea de Kalpe fără număr; de Nirvāṇe câştigate şi pierdute din îndurare nemărginită şi compasiune pentru lumea muritorilor amăgiţi.

Dar este zis: „Cel din urmă va fi cel mai mare”. Samyak Sambuddha, învăţătorul perfecţiunii şi-a părăsit Eul pentru mântuirea lumii, prin oprirea pe pragul Nirvāṇei, starea pură.

Acum tu ai cunoaşterea în privinţa celor două căi. Îţi va veni timpul pentru alegere, O, tu cu Sufletul sincer, când vei fi atins capătul şi când vei fi trecut cele şapte portaluri. Mintea ta este clară acum. Nu mai eşti încurcat în gândurile amăgitoare, căci ai învăţat tot. Dezvăluit stă Adevărul şi te priveşte neînduplecat în faţă. El spune: „Dulci sunt

fructele odihnei şi ale eliberării din dragostea de sine; dar şi mai dulci roadele lungii şi amarei datorii: da, ale renunţării din dragostea de alţii, de semenii suferinzi”.

Bodhisattva, care a câştigat bătălia, care ţine premiul în palma sa, dar care spune încă în compasiunea sa divină:

„Din dragostea de ceilalţi cedez această mare răsplată” – îndeplineşte renunţarea mai mare.

Un Mântuitor al lumii este el.

Priveşte! Ţinta beatitudinii şi lunga Cărare a durerii sunt la capătul cel mai îndepărtat. Poţi alege, O, aspirant la tristeţe, ori pe una, ori pe alta, de-a lungul ciclurilor ce vin!

AUM VAJRAPANI HUM

PARTEA A III-a

CELE ŞAPTE PORTALURI

„Acharya (un guru), alegerea s-a făcut, mi-e sete de înţelepciune. Acum ai sfâşiat vălul dinaintea cărării secrete şi învăţat Yana (vehicul, învăţătură) mai mare. Servitorul tău este gata pentru călăuzirea ta”.

Ei bine, Shravaka (cel ce ascultă învăţăturile religioase, înainte de practică). Pregăteşte-te, căci va trebui să călătoreşti singur. Învăţătorul nu poate decât să arate calea. Cărarea este una pentru toţi, mijloacele de a atinge ţinta trebuie să varieze cu pelerinii.

Ce vei alege, O, tu cu inima neîmblânzită? Samtanul doctrinei ochiului, împătrita Dhyāna, sau îţi vei răzbate calea prin Paramite, şase la număr, nobile porţi ale virtuţii ce duc la Bodhi şi la Prajna, a şaptea treaptă a înţelepciunii?

(Samtan (tibetan), acelaşi ca sanscritul Dhyāna, sau starea de meditaţie, care are patru grade.)

Cărarea aspră a împătritei Dhyāna coteşte spre deal. De trei ori mare este cel ce urcă culmea sublimă.

Înălţimile Paramitei sunt străbătute de o cărare încă şi mai prăpăstioasă. Trebuie să-ţi deschizi calea prin şapte portaluri, şapte fortăreţe deţinute de puteri crude, viclene – pasiunile încarnate.

Păstrează-ţi curajul, discipole; ia aminte la regula de aur. Odată ce ai trecut poarta Srotapatti, „cel care în curent a intrat”; odată ce piciorul tău a călcat albia curentului nirvanic în viaţa aceasta sau oricare viaţă viitoare; nu vei mai avea decât alte şapte naşteri înaintea ta, O, tu cu voinţa de diamant.

Priveşte! Ce vezi dinaintea ochiului tău, O, aspirant la

înţelepciunea dumnezeiască?

„Mantia întunericului este pe adâncul materiei; în faldurile sale mă zbat. Sub privirea mea el se adânceşte, Doamne; el se împrăştie sub unduirea mâinii tale. O umbră se mişcă, târându-se ca şi încolăcirile şarpelui ce se întinde… Ea creşte, se umflă şi dispare în întuneric”.

Este umbra ta însuţi în afara Cărării, aruncată pe întunericul păcatelor tale.

„Dă, Doamne; văd Cărarea; piciorul ei în noroi, vârful ei pierdut în glorioasa lumină nirvanică: şi acum văd portalurile ce se îngustează mereu pe calea aspră şi spinoasă spre Juana”.

Vezi bine, Lanu. Aceste portaluri duc aspirantul peste ape la celălalt ţărm. Fiecare portal are o cheie de aur care îi deschide poarta; şi aceste chei sunt:

1. Dana, cheia carităţii şi a iubirii nemuritoare.

2. Shila, cheia armoniei în cuvânt şi acţiune, cheia care contrabalansează cauza şi efectul şi nu mai lasă loc acţiunii karmice.

3. Kshanti, dulcea răbdare, pe care nimic nu o poate tulbura.

4. Vairagya, indiferenţa la plăcere şi la durere, iluzia cucerită, adevărul singur perceput.

5. Virya, energia neîmblânzită ce îşi deschide calea spre adevărul supranatural, afară din noroiul minciunilor terestre.

6. Dhyāna, a cărei poartă de aur odată deschisă, duce pe Naljor (sfânt) către împărăţia eternului Sat şi contemplarea sa neîncetată.

7. Prajna, cheia care face din om un Dumnezeu, creându-l pe Boddhisattva, fiu al Dhyanilor.

De la aşa portaluri sunt cheile de aur.

Înainte de a te putea apropia de cea din urmă. O, ţesător al libertăţii tale, trebuie să stăpâneşti aceste Paramite ale perfecţiunii – virtuţile transcendente, şase şi zece la număr de-a lungul cărării anevoioase.

Căci, O, discipole! Înainte de a fi în stare să întâmpini pe învăţătorul tău faţă în faţă, pe Maestrul tău lumină în lumină, ce ţi s-a spus?

Înainte de a te putea apropia de poarta cea dintâi trebuie să înveţi a-ţi despărţi corpul tău de mintea ta, a risipi umbra şi a trăi în cel etern. Pentru aceasta, trebuie să trăieşti şi să respiri în tot, precum tot ce percepi respiră în tine; să te simţi sălăşluind în toate lucrurile, toate lucrurile în Eu.

Nu-ţi vei lăsa simţurile să facă teren de joc din mintea ta.

Nu-ţi vei separa fiinţa de Fiinţă şi de rest, ci vei afunda oceanul în picătură, picătura înăuntrul oceanului.

Astfel, vei fi în deplin acord cu tot ce trăieşte; vei purta dragoste oamenilor ca şi cum ar fi fraţi, învăţăcei de-ai tăi, discipoli ai aceluiaşi învăţător, fiii aceleiaşi dulce mame.

Învăţători sunt mulţi; sufletul-Maestru (Ātma) este unul din ei, Alaya, Sufletul universal. Trăieşte în acel Maestru precum trăieşte raza sa în tine. Trăieşte în semenii tăi precum ei trăiesc în el.

Înainte de a sta pe pragul Cărării; înainte de a trece poarta cea dintâi, trebuie să contopeşti pe cei doi în unul, să sacrifici personalul Eului impersonal şi să distrugi astfel cărarea dintre cei doi – Antahkarana. (Antahkarana este Manasui inferior, cărarea de comunicaţie sau comuniune dintre personalitatea şi Manasul superior sau Sufletul uman. La moarte, este distrusă ca mijloc sau cărare de comunicaţie şi rămăşiţele sale supravieţuiesc într-o formă ca Kamarupa – găoacea.)

Trebuie să fii pregătit să răspunzi Dharmei, legea neînduplecată, a cărei voce te va întreba la începutul tău, la pasul tău iniţial:

„Supusu-te-ai tuturor regulilor, O, tu cu speranţele sublime?

Acordatu-ţi-ai inima şi mintea cu marea minte şi marea inimă a întreagului neam omenesc? Căci, asemenea glasului vuitor al râului sacru, care face tuturor sunetelor naturii ecou, astfel inima celui care în curent vrea să intre trebuie să freamăte ca răspuns la fiecare suspin şi gândire a tot ce trăieşte şi respiră”.

Discipolii pot fi asemuiţi strunelor vinei ce trezeşte ecourile sufletului; omenirea, cutiei sale de rezonanţă; mâna care alunecă pe ea, suflului armonios al marelui Suflet al Lumii. Coarda care nu izbuteşte să răspundă la atingerea Maestrului, în dulce armonie cu toate celelalte, se rupe şi este lepădată. La fel minţile colective ale Lanu-shravakaşilor. Ele trebuie să fie acordate cu mintea lui Acharyauna cu Suprasufletul, sau să se rupă.

Aşa fac fraţii umbrei – ucigaşii Sufletelor lor, clanul înspăimântător al Dad-Dugpailor (privişi ca cei mai versaţi ai vrăjitoriei).

Acordatu-ţi-ai fiinţa cu marea suferinţă a umanităţii. O, candidat la lumină?

Da?... Poţi intra. Totuşi, înainte de a pune piciorul pe cărarea

jalnică a durerii, este bine să afli mai întâi capcanele din calea ta.

Înarmat cu cheia carităţii, a iubirii şi a duioasei mile, eşti în siguranţă dinaintea porţii Dana, poarta care stă la intrarea Cărării.

Priveşte, O, fericite pelerin! Portalul ce-ţi stă în faţă este înalt şi larg, pare uşor accesibil. Drumul care-l străbate este drept şi neted şi verde. Este asemenea unui luminiş însorit în adâncurile întunecoase ale pădurii, un colţ pe pământ oglindit din paradisul lui Amitabha. Acolo, privighetori ale speranţei şi păsări cu pene strălucitoare cântă, tupilate în crânguri verzi, psalmodiind succes pelerinilor fără teamă. Ele cântă cele cinci virtuţi ale Bodhisattvaşilor, izvorul încincit al puterii Bodhi, şi cei şapte paşi în cunoaştere.

Treci! căci, ai adus cheia; eşti în siguranţă.

Şi către cea de a doua poartă calea este înverzită încă, dar este prăpăstioasă şi coteşte la deal; da, spre culmea sa stâncoasă. Ceţurile cenuşii vor atârna pe înălţimea sa abruptă şi pietroasă şi totul va fi întunecat dincolo. Pe măsură ce înaintează, cântecul speranţei răsună mai slab în inima pelerinului. Fiorul îndoielii este acum asupra-i; pasul său devine mai puţin constant.

Ia seama la aceasta, O, candidate; ia seama la frica ce se întinde, ca aripile negre şi molcome ale liliacului din miezul nopţii, între lumina de lună a Sufletului tău şi marea ta ţintă ce se estompează în depărtare.

Frica, O, discipole, omoară voinţa şi opreşte toată acţiunea. Dacă îi lipseşte virtutea Shila, pelerinul se poticneşte şi cremenile karmice îi strivesc picioarele pe cărarea stâncoasă.

Fii cu piciorul sigur, O, candidate. îmbăiază-ţi sufletul în esenţa Kshantiei; căci acum te apropii de portalul cu acest nume, poarta tăriei sufleteşti şi a răbdării.

Nu-ţi închide ochii, nici nu pierde din vedere Dorje; săgeţile lui Mara lovesc întotdeauna pe omul care nu a atins Vairagya.

Dorje este sanscritul Vajra, o armă sau unealtă în mâinile unor Zei (Dragshedii tibetani, Devele care ocrotesc pe oameni) şi este considerată ca având aceeaşi putere ocultă de a alunga influenţele rele prin purificarea aerului ca ozonul în chimie. Este, de asemenea, o Mudrā, un gest şi o postură întrebuinţate în meditaţie. Este, pe scurt, un simbol al puterii asupra influenţelor rele invizibile, fie ca postură, fie ca talisman. Bhonii şi Dugpaii, cu toate acestea, însuşindu-şi simbolul, abuzează de el în scopuri de magie neagră. La Bonetele Galbene sau Gelugpa, este un simbol de putere, cum este crucea la

creştini, aceasta nepărându-le lor nimic superstiţios. La Bhoni, ea este, asemenea triunghiului dublu răsturnat, semnul vrăjitoriei.

Vairagya este simţământul indiferenţei absolute pentru universul obiectiv, pentru plăcere şi pentru durere. Cuvântul „dezgust” nu-i exprimă cu totul înţelesul, totuşi este apropiat de el (liniştea este, poate, echivalentul cel mai apropiat).

Ia seama să nu tremuri. Sub suflarea fricii cheia Kshantiei rugineşte: cheia ruginită refuză să descuie.

Cu cât înaintezi, cu atât picioarele tale vor întâlni capcane. Cărarea ce duce înainte este luminată de un foc – lumina cutezării ce arde în inimă. Cu cât cineva îndrăzneşte, cu atât va dobândi. Cu cât se teme, cu atât acea lumină va păli – şi singură ea poate călăuzi. Căci, după cum raza de soare întârziată, ce pe piscul unui munte înalt străluceşte, când piere, este urmată de noaptea neagră. Când se va stinge, o umbră întunecată şi ameninţătoare va cădea din propria ta inimă pe Cărare şi de groază ţi se vor ţintui picioarele pe loc.

Ia seama, discipole, la acea umbră funestă. Nicio lumină ce străluceşte de la Spirit nu poate risipi întunericul Sufletului de jos, doar dacă toată gândirea egoistă a fugit de aici şi dacă pelerinul spune: „Am renunţat la această formă trecătoare; am distrus cauza; umbrele aruncate, ca efect, pot mai mult să nu fie”. Căci acum, ultima mare luptă, războiul final dintre eul superior şi cel inferior, a avut loc. Iată, însuşi câmpul de bătălie este acum înghiţit în războiul cel mare şi nu mai există.

Dar, odată ce ai trecut poarta Kshantiei, cel de-al treilea pas este făcut. Corpul tău este sclavul tău. Acum, pentru cel de-al patrulea te pregăteşte, portalul ispititor care prinde în cursă omul interior.

Mai înainte de a te putea apropia de acea ţintă, înainte de a-ţi întinde mâna spre a ridica ivărul celei de a patra porţi, trebuie să fi stăpânit toate schimbările mentale în tine însuţi şi să fi ucis armata de gânduri-senzaţii care, subtile şi insidioase, se strecoară nechemate în luminosul paraclis al Sufletului.

De nu voieşti să fii ucis de ele, atunci trebuie să faci nevătămătoare propriile tale creaţii, copiii gândurilor tale, nevăzute, impalpabile, care mişună împrejurul genului omenesc, descendenţii şi moştenitorii omului şi ai rămăşiţelor tale terestre. Trebuie să studiezi goliciunea părelnicului plin, plinătatea părelnicului gol. O, aspirant fără teamă, priveşte adânc înăuntrul puţului propriei tale inimi şi răspunde.

Cunoşti ale Eului puteri, O, tu perceptor al umbrelor externe?

Dacă nu le cunoşti, atunci eşti pierdut.

Căci, pe cărarea a patra, cea mai uşoară adiere de pasiune sau dorinţă va stârni lumina constantă pe pereţii albi şi puri ai Sufletului. Cea mai mică undă de dor sau regret pentru darurile iluzorii ale Mayei, de-a lungul Antahkaranei – cărarea ce se aşterne între Spiritul tău şi Eul tău, calea cea mare a senzaţiilor, straşnicele excitante ale Ahamkarei (simţământul personalităţii proprii, condiţia „Eu sunt”) – un gând tot atât de fugar ca şi licărul fulgerului te va face să pierzi cele trei premii ale tale – premiile pe care le-ai câştigat. Căci să ştii: Eternul nu cunoaşte schimbare.

„Părăseşte pentru totdeauna cele opt mizerii crunte (răutatea, indolenţa, orgoliul, îndoiala, dorinţa, iluzia, ignoranţa şi vieţile viitoare); de nu, la înţelepciune, cu siguranţă, nu poţi ajunge, cu atât mai puţin la eliberare”, spune marele Domn, Tathagata al perfecţiunii, „acela care a călcat pe urmele predecesorilor săi”. („Cel care umblă în paşii predecesorilor săi” este adevăratul înţeles al numelui Tathagata.)

Neînduplecată şi exigentă este virtutea Vairagyei. Cărarea ei de vrei s-o stăpâneşti, trebuie să-ţi împiedici mintea şi, percepţiile tale cu mult mai libere decât înainte, de la acţiunea ucigaşă.

Trebuie să te saturezi de Alaya pur, să devii una cu Sufletul-gândire al naturii. Unit cu el eşti invincibil; în separare, devii terenul de joc al lui Samvritti (ca adevăr relativ numai, este originea întregii iluzii), obârşia tuturor amăgirilor lumii.

Totul este nepermanent în om în afară de pura esenţă luminoasă a lui Alaya. Omul este raza sa cristalină; o şuviţă de lumină imaculată înăuntru, o formă de lut material pe suprafaţa inferioară. Acea şuviţă este călăuza vieţii tale şi adevăratul tău Eu, veghetorul şi gânditorul tăcut, victima eului tău inferior. Sufletul tău nu poate fi rănit decât prin corpul tău supus greşelii; controlează-le şi stăpâneşte-le pe amândouă şi vei fi la adăpost pe când străbaţi apropiata „poartă a balanţei”. Păstrează-ţi curajul. O, pelerin cutezător spre celălalt ţărm. Nu lua în seamă şoaptele cetelor lui Mara; alungă ispititorii, acele duhuri răutăcioase din fire, geloşii Lhamayini (care sunt elementalii şi duhurile rele potrivnice oamenilor şi duşmanii lor) ai spaţiului nesfârşit.

Ţine-te bine! Te apropii acum de portalul mijlociu, poarta durerii, cu cele zece mii de curse ale sale.

Fii stăpân peste gândurile tale, O, străduitor după desăvârşire, dacă voieşti să-i străbaţi pragul.

Fii stăpân peste Sufletul tău, O, căutător după adevărurile nemuritoare, dacă voieşti să atingi ţinta.

Privirea ta de Suflet centreaz-o asupra unicei lumini pure, lumina care este liberă de afecţiune, şi foloseşte-ţi cheia de aur.

Sarcina anevoioasă este săvârşită, munca pe isprăvite. Abisul larg ce se cască, spre a te înghiţi, este aproape depăşit.

Ai străbătut acum şanţul ce împresoară poarta pasiunilor umane. Ai învins acum pe Mara şi ceata lui furioasă.

Ai înlăturat prihănirea de la inima ta şi ai tăiat-o de la dorinţa impură. Dar, O, tu glorios combatant, sarcina ta nu este încă săvârşită. Clădeşte înalt. Lanu, zidul ce trebuie să împrejmuiască insula sfântă (Egoul superior, sau egoul gânditor), digul care va proteja mintea ta de mândrie şi satisfacţie la gândurile marii isprăvi înfăptuite.

Un simţ de mândrie ar păgubilucrarea. Da, clădeşte-l puternic, ca nu cumva năvala furioasă a talazurilor asaltatoare, care urcă din marele ocean al Mayei Mondiale şi-i lovesc ţărmul, să înghită pelerinul şi insula sa – da, chiar atunci când victoria este înfăptuită…

„Insula” ta este cerbul, gândurile tale – copoii care-l istovesc şi-i urmăresc mersul către fluviul vieţii. Nenorocire cerbului care este ajuns de diavolii lătrători înainte de a ajunge în valea refugiului – Jnân-mârga, numită „cărarea cunoaşterii pure”.

Înainte de a te putea stabili în Juana-marga şi a o numi a ta, sufletul tău trebuie să devină ca fructul copt de mango: tot atât de moale şi dulce ca strălucitorul miez auriu pentru durerile altora, tot atât de tare ca sâmburele acelui fruct pentru propriile tale dureri şi mâhniri, O, biruitor al binelui şi al răului.

Întăreşte-ţi Sufletul împotriva curselor eului; merită şi pentru el numele de Suflet-Diamant.

Căci, precum diamantul îngropat adânc în inima scânteietoare a pământului nu poate niciodată să oglindească îndărăt luminile pământeşti, aşa sunt mintea ta şi Sufletul tău; afundate în Juana-marga, acestea nu trebuie să oglindească nimic din tărâmul iluzoriu al Mayei.

Când ai atins acea stare, portalurile pe care le ai de cucerit pe cărare îşi deschid larg porţile spre a te lăsa să treci, iar forţele cele mai tari ale naturii nu posedă puterea de a-ţi opri drumul. Vei fi maestru al Cărării septuple: dar până atunci nu, O, candidatule la probele mai

presus de grai.

Până atunci, o sarcină şi mai greş te adastă încă: trebuie să-ţi simţi toată gândirea şi totuşi să alungi toate gândurile din Sufletul tău.

Trebuie să atingi acea fixitate a minţii în care nicio adiere, oricât de tare ar fi, să nu poată aduce un gând pământesc înăuntru. Astfel, purificat de orice acţiune, sunet sau lumină pământească, paraclisul trebuie să fie gol; aşa cum fluturele, cuprins de ger, cade fără viaţă, pe prag – la fel trebuie ca toate gândurile pământeşti să cadă moarte dinaintea templului.

Iată este scris:

„Înainte ca flacăra de aur să poată arde ou lumină constantă, lampa trebuie să stea bine ferită într-un loc ferit de vânt”.

Expus adierii mişcătoare, jetul va pâlpâi şi flacăra tremurătoare va arunca umbre înşelătoare, întunecate şi mereu schimbătoare, pe albul paraclis al Sufletului.

Şi atunci, O, tu urmăritor al adevărului, mintea-suflet a ta va deveni ca un elefant nebun, care turbează în junglă. Luând copacii pădurii drept duşmani vii, el piere în încercările sale de a omorî umbrele mereu mişcătoare ce joacă pe peretele stâncilor luminate de soare.

Ia seama, ca nu cumva, din grija eului, Sufletul tău să-şi piardă reazemul pe solul cunoaşterii – Deva.

Ia seama, ca nu cumva, din uitarea Eului, Sufletului tău să-şi piardă controlul asupra minţii sale tremurătoare şi să-l lipsească astfel de rodul cuvenit al cuceririlor sale.

Ia seama la schimbare, căci schimbarea este marele tău vrăjmaş. Această schimbare te va ataca şi te va arunca îndărăt din cărarea pe care calci, adânc în mlaştinile vâscoase ale îndoielii.

Pregăteşte-te şi fii prevenit din timp. Dacă ai încercat şi n-ai izbutit, O, luptător neîmblânzit, nu pierde totuşi curajul: luptă înainte şi la atac întoarce-te iarăşi şi mereu iarăşi.

Războinicul fără teamă, cu sângele preţios al vieţii prelingându-i-se din rănile sale larg deschise, va ataca încă vrăjmaşul, îl va izgoni din cetăţuia sa, îl va birui, înainte de a se sfârşi el însuşi. Acţionaţi, deci, voi toţi care nu izbutiţi şi suferiţi, acţionaţi ca el; şi, din cetăţuia Sufletului vostru, goniţi pe toţi vrăjmaşii voştri – ambiţia, mânia, ura, chiar până şi umbra dorinţei – chiar şi atunci când nu aţi izbutit…

Adu-ţi aminte, tu care lupţi pentru eliberarea omului, fiece nereuşită este succes şi fiece încercare sinceră îşi câştigă răsplata cu timpul. Germenii sfinţi încolţesc şi cresc nevăzuţi în Sufletul discipolului, tulpinile lor se fac tari cu fiecare probă nouă, se îndoaie ca trestiile dar nu se rup niciodată şi nici nu pot vreodată să se piardă. Şi, când ceasul a bătut, înfloresc.

Referire la pasiunile şi păcatele omeneşti, care sunt ucise în decursul probelor noviciatului şi servesc de sol bine fertilizat în care germenii sfinţi sau seminţele virtuţilor transcendentale pot germina. Virtuţile, talentele sau darurile preexistente sau înnăscute sunt privite ca fiind dobândite într-o naştere precedentă. Geniul este, fără excepţie, un talent sau aptitudine adusă dintr-o altă naştere.

Dar dacă ai venit pregătit, atunci să nu ai teamă.

De acum încolo calea ta este clară drept prin poarta Virya, cel de-al cincilea din cele şapte portaluri. Eşti acum pe calea ce duce la limanul Dhyanei, al şaselea, portalul Bodhi.

Poarta Dhyāna este asemenea unui vas de alabastru, alb şi transparent; înăuntru arde un foc de aur constant, flacăra Prajnei care radiază din Ātma.

Tu eşti acel vas.

Te-ai înstrăinat de obiectele simţurilor, ai călătorit pe cărarea vederii, pe cărarea auzului şi te ţii drept în lumina cunoaşterii. Ai atins acum starea Titiksha.

O, Naljor, eşti la adăpost.

Să ştii, cuceritor al păcatelor, odată ce un Sowani a străbătut cea de a şaptea cărare, toată firea freamătă de voios respect şi se simte supusă. Steaua de argint sclipeşte acum vestea florilor nocturne, şipotul susură pietricelelor povestea; valurile întunecate ale oceanului o vor vui stâncilor împresurate de brizanţi, brizele încărcate de miresme o cântă văilor, iar pinii maiestuoşi şoptesc tainic: „Un Maestru s-a înălţat, un Maestru al Zilei”. Ziua înseamnă aici o Manvantara întreagă, o perioadă de durată incalculabilă.

(Sowani este acel ce practică Sowan, prima cărare în Dhayana, un Srotapatti.)

El stă acum ca un stâlp alb spre apus, pe al cărui chip, soarele răsare al gândirii eterne, îşi revarsă primele şi cele mai glorioase valuri. Mintea sa, ca un ocean potolit şi fără margini, se întinde în spaţiul fără ţărmuri. El ţine viaţa şi moartea în mâna sa puternică.

Da, este puternic. Puterea vie eliberată în el, acea putere care este EL însuşi, poate ridica tabernacolul iluziei mult deasupra Zeilor, deasupra Zeilor, deasupra marelui Brahm şi Indra. Acum va atinge desigur marea sa răsplată!

Nu va folosi darurile pe care le conferă ea pentru propria-i odihnă şi beatitudine, bunăstarea şi gloria sa bine câştigate – el, învingătorul marii amăgiri?

Nu, O, tu candidat la ştiinţa ascunsă a naturii! De voieşte cineva să urmeze paşii sfântului Tathagata, acele daruri şi puteri nu sunt pentru sine.

Vrei să îndigueşti astfel apele născute pe Sumeru (Muntele Meru, muntele sacru al Zeilor)? Abate-vei curentul din dragoste de tine, sau îl vei trimite îndărăt la prima sa sursă, de-a lungul crestelor ciclurilor?

De voieşti ca acel fluviu al cunoaşterii, anevoios câştigate, al înţelepciunii născute din cer, să rămână ape curgătoare dulci, nu trebuie să-l laşi să devină un eleşteu stătător.

Să ştii, dacă lui Amitabha, Vârsta fără de Margini, voieşti să-i devii conlucrător, atunci trebuie să verşi lumina dobândită, asemenea perechii celor doi Bodhisattva, peste tot cuprinsul celor trei lumi.

Să ştii că fluviul cunoaşterii supraumane şi al înţelepciunii – Deva ce ai câştigat, trebuie, de la tine însuţi, canalul lui Alaya, să fie revărsat într-altă matcă.

Să ştii, O, tu Naljor al cărării secrete, apele sale pure şi proaspete trebuie să fie folosite, mai dulci să facă valurile amare ale oceanului – acea imensă mare a durerii formată din lacrimile oamenilor.

Vai! odată ce ai devenit ca steaua fixată pe cerul cel mai înalt; acel glob ceresc luminos trebuie să strălucească din adâncurile spaţiale pentru toţi, afară de sine însuşi; să dea lumină tuturor a, dar să nu ia de la nimeni.

Vai! odată ce ai devenit ca zăpada pură în văile munţilor, rece şi insensibilă pentru pipăit, caldă şi ocrotitoare pentru sămânţa care doarme adânc sub sânul ei – acea zăpadă este acum cea care trebuie să primească gerul tăios, vijeliile nordice, apărând astfel de dintele lor ascuţit şi crud pământul care ţine recolta făgăduită, ce va hrăni pe cei flămânzi.

Osândit de la sine a trăi prin Kalpele viitoare, fără a i se aduce mulţumiri şi neluat în seamă de oameni; Înţepenit ca o piatră cu alte

nenumărate pietre ce formează Zidul Păzitor (Zidul păzitor, sau zidul de protecţie. Ne învaţă că efortul acumulat de lungi generaţii de Yoghini, Sfinţi şi Adepţi, mai ales Nirmāṇakāyaşi, au creat, ca să zicem aşa, un zid de protecţie împrejurul omenirii, zid care fereşte omenirea în mod nevăzut de rele încă şi mai mari), aşa va fi viitorul tău dacă cea de a şaptea poartă treci. Clădit de mâinile multor Maeştri ai compasiunii, ridicai de corpurile lor, cu sângele lor cimentat, apără neamul omenesc, de când omul este om, ocrotindu-l de alte şi cu mult mai mari mizerii şi dureri.

Totuşi omul nu-l vede, nu-l va zări, nici nu va lua în seamă cuvântul înţelepciunii… căci nu-l cunoaşte.

Dar tu l-ai auzit, ştii tot, O, tu cu Sufletul sincer, fără prefăcătorie, şi trebuie să alegi. Atunci, ascultă încă o dată.

Pe Cărarea Sowanului, O, Srotapatti, eşti în siguranţă. Da, pe acea Marga, unde nimic decât întunericul nu întâlneşte pelerinul istovit, unde sfâşiate de spini mâinile picură sânge, picioarele sunt tăiate de cremenile ascuţite şi inflexibile şi Mara îşi mânuie armele sale cele mai tari – acolo, imediat dincolo, stă o mare răsplată.

Calm şi nestrămutat, pelerinul lunecă în sus pe curentul ce duce la Nirvāṇa. El ştie că, cu cât picioarele sale vor sângera mai mult, cu atât mai alb va fi spălat el însuşi. Ştie bine că după şapte scurte şi repezi naşteri Nirvāṇa va fi a lui…

Astfel este cărarea Dhyanei, limanul yoghinului, ţinta binecuvântată la care năzuiesc Srotapatti. Nu este aşa când a străbătut şi câştigat Cărarea Arhata.

Klesha este iubirea plăcerii sau înveselirii lumeşti, rea sau bună.

Acolo Klesha este distrusă pentru totdeauna, rădăcinile Tanheismulse.

Tanha, voinţa de a trăi, ceea ce cauzează renaşterea.

Dar aşteaptă, discipole… încă un cuvânt. Poţi distruge compasiunea divină? Compasiunea nu este un atribut. Este legea legilor – armonia eternă, Eul lui Alaya, o esenţă universală fără ţărmuri, lumina justiţiei trainice şi potrivirea tuturor lucrurilor, legea eternei iubiri.

Cu cât devii una cu ea, fiinţa ta topită în fiinţa sa, cu cât Sufletul tău se uneşte cu ceea ce este, cu atât vei deveni compasiunea absolută.

Astfel este cărarea Arya, cărarea acelor Buddha ai perfecţiunii.

Totuşi ce înţeleg sulurile sacre care te fac să spui:

„AUM! Cred că nu toţi Arhatii culeg ale cărării nirvanice roade dulci”.

„AUM! Cred că în Nirvāṇa – dharma nu intră toţi Budahasii”.

Da; pe cărarea Arya nu mai eşti Srotapatti, eşti un Bodhisattva. Curentul este străbătut. Este adevărat că ai dreptul la veşmântul Dharmakāya; însă Sambhogakāya este mai mare decât un Nirvani şi mai mare încă este un Nirmāṇakāya – Buddha al Compasiunii.

Acum pleacă-ţi capul şi ascultă bine, O, Bodhisattva – compasiunea grăieşte şi spune: „Poate fi beatitudine când tot ce vieţuieşte trebuie să sufere? Fi-vei tu mântuit şi să auzi tânguindu-se lumea întreagă?

1 Un Bodhisattva este, în ierarhie, mai puţin decât un Buddha perfect. În graiul exoteric aceştia doi sunt foarte mult confundaţi. Totuşi, percepţia populară înnăscută şi justă, datorită jertfei lor de sine, a aşezat în reverenţa sa pe un Bodhisattva mai sus decât pe un Buddha.

2 Aceeaşi reverenţă populară numeşte „Buddha ai Compasiunii” pe acei Bodhisattva care, după ce au atins rangul unui Arhat (adică, după ce au completat a patra sau a şaptea Cărare), refuză să treacă în starea nirvanică sau „să îmbrace roba Dharmakāya şi să străbată până la celălalt ţărm”, întrucât ar depăşi atunci puterea lor de-au asista pe oameni chiar atât de puţin pe cât permite Karma. Ei preferă să rămână în mod invizibil (în spirit să spunem aşa) în lume şi să contribuie la mântuirea oamenilor, influenţându-i să urmeze buna Lege, adică să-i ducă pe cărarea dreptăţii. Este obiceiul în budismul exoteric din nord de a onora toate aceste mari caractere ca sfinţi şi chiar de a le oferi rugăciuni, cum fac ortodocşii şi catolicii cu sfinţii şi patronii lor; pe de altă parte, învăţăturile esoterice nu îngăduiesc asemenea lucru. Este o mare deosebire între cele două învăţăminte. Laicul exoteric cunoaşte cu greu înţelesul real al cuvântului Nirmāṇakāya – de aici confuzia şi explicaţiile inadecvate ale orientaliştilor. Învăţământul real este, totuşi, acesta:

Cele trei corpuri sau forme budice sunt numite:

I. Nirmāṇakāya

II. Sambhogakāya

III. Dharmakāya

Primul este acea formă eterată pe care ar lua-o cineva atunci când pârasindu-şi corpul fizic, ar apărea în corpul său astral – având în

plus toată cunoaşterea unui Adept. Bodhisattva o dezvoltă în el însuşi pe măsură ce înaintează pe cărare. După ce a ajuns ţinta şi i-a refuzat roadele, el rămâne pe pământ, ca Adept; iar când moare, în loc de a intra în Nirvāṇa, rămâne în acel corp glorios pe care l-a ţesut pentru el însuşi, invizibil omenirii neiniţiate, spre a o supraveghea şi proteja.

Sambhogakāya este acelaşi lucru, dar cu lustrul adiţional a trei perfecţiuni, din care una este ştergerea întreagă a tuturor raporturilor pământeşti.

Corpul Dharmakāya este acela al unui Buddha complet, adică fără corp, ci un suflu ideal; conştiinţa afundată în conştiinţa universală, sau sufletul lipsit de orice atribut. Odată ajuns în Dharmakāya, un Adept sau Buddha lasă în urma lui orice relaţie posibilă cu, sau gând pentru, acest pământ. Astfel, spre a putea ajuta umanitatea, un Adept care a câştigat dreptul la Nirvāṇa, „renunţă la corpul Dharmakāya" în graiul mistic; păstrează, de la Sambhogakāya, numai marea şi completa cunoaştere şi rămâne în corpul Nirmāṇakāya. Şcoala esoterică învaţă că Gaulama Buddha, cu mulţi dintre Arhaţii săi, este un asemenea Nirmāṇakāya, mai presus de care din pricina marei sale renunţări şi a sacrificiului său pentru omenire, nu este deloc cunoscut.

Acum ai auzit ceea ce a fost zis:

Vei atinge cel de-al şaptelea pas şi vei străbate poarta cunoaşterii finale, dar numai pentru a te logodi cu durerea – dacă voieşti să fii Tathagata, să urmezi paşii predecesorului tău, să rămâi fără egoism până la sfârşitul fără de sfârşit.

Eşti luminat – alege-ţi calea.

Priveşte lumina blajină ce năpădeşte cerul răsăritean, în semne de laudă, şi cerul şi pământul se unesc. Şi din împătritele puteri manifestate, o cântare de iubire tresaltă, atât din focul învăpăiat şi apa curgătoare, cât şi din pământul dulce mirositor şi vântul vijelios.

Ascultă!… din adâncul şi de nepătrunsul vârtej al acelei lumini de aur în care se scaldă Biruitorul, vocea fără cuvinte a naturii întregi tresaltă în mii de tonuri spre a proclama:

BUCURIE VOUĂ, O OAMENI AI MYALBEI.
UN PELERIN S-A REÎNTORS DE LA
CELĂLALT ŢĂRM.

Myalba este pământul nostru – pe drept numit iad şi cel mai mare dintre toate iadurile, după şcoala esoterică. Doctrina esoterică nu ştie de niciun iad, sau loc de pedeapsă, altul decât o planetă sau

pământ ce poartă oameni. Avichi este o stare şi nu o localitate.

UN NOU ARHAN1 S-A NĂSCUT. PACE TUTUROR FIINŢELOR2.

1. Semnificând naşterea unui nou mântuitor al neamului omenesc, care va conduce oamenii la Nirvāṇa finală, adică după sfârşitul ciclului de viaţă.

2. Aceasta este una din variantele formulei care urmează fără excepţie orice tratat, invocaţie sau instrucţie. „Pace tuturor fiinţelor” „Binecuvântări peste tot ce trăieşte”.

CUPRINS

PREFAŢĂ
I. VOCEA TĂCERII
II. CELE DOUĂ CĂRĂRI
III. CELE ŞAPTE PORTALURI
H. P. BLAVATSKY

Helena Petrovna Blavatsky (1831 – 1891), Mesager al Centrului Iniţiatic Transhimalaian, a avut misiunea de a dezvălui omenirii o parte din străvechea învăţătură Divină, păstrată şi transmisă de Maeştrii înţelepciunii. Această parte din învăţătura secretă, constituită în doctrina teosofica, a fost expusă de H.P. Blavatsky în principalele sale lucrări: Isis dezvăluită, Cheia teosofiei, Vocea Tăcerii, Ocultismul practic, dar mai ales în lucrarea monumentală Doctrina Secretă, amplă sinteză de ştiinţă, religie şi filosofie.

H. P. Blavatsky împreună cu colonelul Henry Steele Olcott au înfiinţat la New York, în anul 1875, Societatea Teosofică.